

Саме таке моє бачення перспектив формування ринку землі в Україні. Реалізація запропонованих заходів сприятиме підвищенню ефективності використання і охорони земель, і, найголовніше, забезпечить реалізацію громадянами своїх прав щодо використання земельної власності.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : прийнята Верховною Радою України 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Малий І.Й. Про романтизацію приватної власності на землю...// Економічна теорія. – 2008. – № 3. – С. 11–20.
3. Пасхавер Б. Рентний чинник розвитку аграрного ринку // Економіка України. – 2008. – № 11. – С. 72–80.
4. Гладий М. Не думаю, что в этом году какая-то политическая сила сможет затормозить открытие рынка земли // Бизнес. – 2007. – № 5/29. – С. 31.

Ігліна К.В.

студентка,

Науковий керівник: Аганіна А.О.

кандидат юридичних наук, асистент,

Запорізький національний університет

СУБ'ЄКТИ ЕКОЛОГІЧНИХ ПРАВОВІДНОСИН

У процесі становлення української держави, екологія займає важливе місце. Взаємодія людини і природи, суспільства та природи, зумовлює виникнення екологічних правовідносин, як складної галузі суспільних відносин, що регулюють питання щодо використання, відтворення і охорони різних об'єктів природи. Екологічні відносини в свою чергу виникають між суб'єктами цивільних правовідносин.

Питаннями суб'єктів екологічних правовідносин займалися такі вчені, як: В. І. Андрейцев, Г. І. Балюк, Ю. О. Вовк, А. П. Гетьман, І. І. Каракаш, В. В. Костицький, М. В. Краснова, П. Ф. Кулинич, Н. Р. Малишева, В. Л. Мунтян, В. В. Носік, О. М. Пащенко, А. К. Соколова, Н. І. Тітова, Ю. С. Шемшученко, М. В. Шульга.

В свою чергу суб'єкти екологічних правовідносин – це особи, котрим відповідно до закону належить право природокористування, і на яких покладено обов'язок щодо охорони довкілля, забезпечення екологічної безпеки, раціонального використання, відтворення природних ресурсів.

Суб'єктів екологічних правовідносин можна класифікувати за кількома обставинами. Насамперед, це – фізичні особи, громадяни України, іноземці та особи без громадянства, юридичні особи, держава Україна та іноземні держави, а також український народ. Крім того, суб'єкти можуть різнитися за напрямками здійснюваного владного впливу під час існування екологічних правовідносин і, відповідно, характеру прав і обов'язків. З одного боку, це суб'єкти, які мають владні повноваження стосовно інших (наприклад, спеціально уповноважені державні контролюючі органи), та суб'єкти, які зазнають владного впливу [1, с. 9].

Фізичні особи – це переважний різновид індивідуальних суб'єктів в екологічному праві. При наявності певних умов вони можуть бути суб'єктами права власності на визначені в законодавстві природні ресурси, права користування ними, на отримання екологічної інформації; володіють правом на подання позовів до винних осіб про відшкодування збитків, заподіяних забрудненням природного середовища, тощо.

Юридичною особою є організація, створена й зареєстрована відповідно до законодавства. Щодо порядку створення, то їх зазвичай поділяють на юридичних осіб приватного права та юридичних осіб публічного права. Юридичні особи можуть створюватися у формі товариств, установ та в інших формах, встановлених законом. Товариства у свою чергу поділяються на підприємницькі та непідприємницькі. Юридичні особи публічного права створюються розпорядчими актами Президента України, органів державної влади, органів місцевого самоврядування [2].

Громадянин України – особа, яка набула громадянство України в порядку, передбаченому законами України та міжнародними договорами України.

Іноземець – особа, яка не перебуває в громадянстві України і є громадянином (підданим) іншої держави або держав.

Особа без громадянства – особа, яку жодна держава відповідно до свого законодавства не вважає своїм громадянином.

Громадське об'єднання – за українським законодавством це добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів.

Повноваження громадських об'єднань у галузі охорони довкілля визначені у ст. 21 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» [3].

Також, під суб'єктами права природокористування розуміють фізичних і юридичних осіб, які в установленому порядку набули права користування природними ресурсами і зобов'язані здійснювати комплекс заходів щодо ефективності їх використання, відтворення та охорони. До них належать: фізичні особи – громадяни України, іноземні громадяни, особи без громадянства; юридичні особи (підприємства, установи, організації різних галузей господарювання в Україні, громадські об'єднання, релігійні організації, військові організації і формування, іноземні держави, міжнародні організації та об'єднання, іноземні підприємства).

Усі суб'єкти наділені правами, що визначені у ст. 9 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища». Там вони були визначені вперше. Вони пов'язані з охороною, використанням і відтворенням природних ресурсів, гарантуванням екологічної безпеки, запобіганням і ліквідацією негативного впливу господарської та іншої діяльності на навколишнє природне середовище, збереженням природних ресурсів, генетичного фонду живої природи, ландшафтів та інших природних комплексів, унікальних територій та природних об'єктів, пов'язаних з історико-культурною спадщиною [4].

Отже, на основі вище викладеного можна зробити висновок, що суб'єктом екологічного права може бути, і фізична особа, і юридична, громадські та релігійні об'єднання, але основним суб'єктом екологічного права є народ України.

Список використаних джерел:

1. Гетьман А. П., Шульги М. В. «Екологічне право» // Харків, 2009. – 328 с.
2. Електронний ресурс: http://pidruchniki.com/1543042255660/pravo/obyekti_subyekti_ekologichnogo_prava
3. Закон України «Про громадянство».
4. Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища».

Кербаль А.М.

студентка,

Миколаївський інститут права

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ СПРОЩЕНОЇ МОДЕЛІ ПРИВАТИЗАЦІЇ ЗЕМЛІ В УКРАЇНІ

Згідно з Конституцією України, земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Право власності на землю гарантується. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону.

Як зазначає І. Ю. Сальман, приватизація земель як важлива складова формування засад ринкової економіки в Україні спрямована на розширення сфери застосування інституту приватної власності на землю. Вона виступає одним з головних чинників започаткування та розширення приватного сектора в усіх галузях економіки держави. Відповідно до земельного законодавства, приватизація земель фактично розпочалася із прийняттям Закону України «Про форми власності на землю» від 30 січня 1992 року № 2073-ХІІ, яким поряд із державною запроваджена і приватна форма власності на землю [6, с. 560].

Поняття «приватизація земель» законодавчо не визначено, тому вважаємо за потрібно зазначити декілька основних підходів до визначення.

На думку М. В. Шульга приватизація земель являє собою сукупність здійснюваних суб'єктами приватизації дій та заходів які спрямовані на трансформацію форми власності земель, при якій відбувається перехід земельних ділянок з публічної (суспільної) власності, суб'єктами якої є держава та територіальні громади, у приватну власність фізичних та юридичних осіб [3, с. 89]. Приватизацію земельних ділянок прийнято розрізняти у широкому і вузькому аспектах.

У першому аспекті приватизацією вважається будь-який перехід земельних ділянок з публічної власності (державної або комунальної) до приватної власності громадянина або приватної юридичної особи. Прикладом такої приватизації може виступати, скажімо, продаж вільної від забудови земельної ділянки, яка перебуває в державній чи комунальній власності, суб'єкту для здійснення підприємницької діяльності.

Приватизація земель у вузькому розумінні полягає лише у переході права власності на земельну ділянку від держави чи територіальної громади до громадянина або приватної юридичної особи, якщо зазначена земельна ділянка вже знаходилася у користуванні цих суб'єктів. За загальним правилом, ця приватизація здійснюється на безоплатній основі [2, с. 195].